

Lestat vagyok, a vámpír. Emlékeznek rám? A vámpírra, akiből sztár lett? Aki megírta az önéletrajzát? A szürke szemű, nagyravágyó szőkére, aki olyan mohón szeretne volna, hogy látva lássák? Emlékeznek? A rosszat akartam jelképezni a fénylő században, ahol nincs helye egy olyan, szó szoros értelmében vett gonosznak, mint én. Még az is megfordult a fejemben, hogy talán valami jót is tehetek azzal, ha eljátszom az ördögöt a festett színpadon.

Igazán jól beindultam, mikor utoljára találkoztunk. Akkor „debütáltam” San Franciscóban: első élő koncertemet adtam halandó bandámmal. Albumunk hatalmas sikert aratott, életrajzom pedig szépen fogyott halandó és élőhalott körökben.

Aztán közbejött valami váratlan. Én legalábbis nem vártam, így meglehetősen meredek helyzetben voltam, mikor elváltunk.

No, most már mindenesetre vége, mármint annak, ami utána jött. Túléltem, ahogy látják. Nem beszélhetnék, ha nem így történik. A kozmikus por leülepedett; a világ ésszerűségének szövedékén keletkezett kis rést befoltozták vagy legalábbis összeöltötték.

Kissé szomorúbbá, kissé komiszabbá és kissé aggályoskodóbbá lettem tőle, valamint sokkal hatalmasabbá, noha sohasem volt még közelebb a felszínhez bennem az ember, az a szorongó, éhes lény, aki egyszerre szereti és gyűlöli a törhetetlen, halhatatlan kagylót, amelybe bele van zárva.

A vérszomj? Olthatatlan, bár fizikailag még sohasem volt szükségem kevésbé a vére. Lehet, hogy meg bírnék lenni nélküle. Csak hát az éhség, amelylyel az élőkre nézek, azt súgja, hogy ezt sohasem fogom kipróbálni.

Tudják, tulajdonképpen sohasem kizárólag a vér kellett nekem, holott a vér a létező legbujább dolog, amit egy kreatúra kívánhat, hanem annak a pillanatnak – az ivásnak, az ölésnek – a meghittsége, az egyé válás nagy tánca, mikor az áldozat gyengül, én pedig kitárulok, nyeldekelve a halált, amely egy töredék pillanatra olyan hatalmasan ragyog, akár az élet.

Bár ez is csalóka. Egy halál sem lehet olyan hatalmas, mint az élet. Épp ezért öldöklök. Nem is lehetnék messzebb az üdvözüléstől, mint most. És csak rosszabb lesz attól, hogy tudom.

Persze, még mindig elmegyek embernek; bármelyikünk elmegy, így vagy úgy, mindegy, milyen vének vagyunk. Általában elég a felhajtott gallér, hom-

lokba húzott kalap, sötét pápaszem, zsebre vágott kéz. Álcázásnak most a svejfolt bőrzubbonyt szeretem, szűk farmerral és egyszerű, terepjáró fekete csizmával. Azért hébe-hóba öltök tarka selymeket is, mert ez a divatos ezen a déli égövön, ahol most tanyázom.

Ha valaki túlságosan belém ütné az orrát, jön a kis telepatikus hókuszpókusz: *Teljesen normális, amit látsz.* Hozzá a régi, villámló mosoly, ügyesen álcázott szemfogakkal, és a halandó már megy is tovább.

Néha ledobok minden álcát, és úgy járok-kelek, ahogy vagyok, hosszú hajjal, a régi időkre emlékeztető bársony blézerben, jobbomon egy-két smaragdgyűrűvel. Fürgén cikázom a kellemesen romlott déli város központjában a tömegem át, vagy ráérősen lődörgök a meleg szélben, a parti homokon, amely olyan fehér, akár a holdfény.

Legfeljebb egy-két másodpercig szoktak megbámulni. Túl sok mostanában a megmagyarázhatatlan dolog, a rémségek, fenyegetések, titkok, amelyek előbb vonzóak, aztán okvetlenül kiábrándítók. Vissza a kiszámíthatóhoz és a laposhoz! A királyfi, ezt úgyis tudjuk, sose jön el, és talán már Csipkerózsika is meghalt.

Ugyanez érvényes a többi túlélőre, akikkel megosztom a világnak ezt a forrón zöldellő kis zugát, az észak-amerikai kontinens délkeleti csücskét, Miami sziporkázó nagyvárosát, vérszomjas halhatatlanok valaha volt legboldogabb vadaskertjét!

Jó, hogy itt vannak a többiek, ez tényleg szuper – mindig is ezt akartam: egy grandiózus bokrot, amelyben együtt vannak a bölcsek, a szívósak, az ősök a gondtalan fiatalokkal.

De ó, jaj, engem, sóvár szörnyet még sohasem gyötört meg ennyire, hogy névtelennek kell lennem a halandók között! A természetfölötti hangok lágy zsongása sem feledtetheti a ténytet! Túl csábos volt az a kóstoló a halandó elismerésből. Lemezek a kirakatokban, rajongók ugrálása-tapsolása a színpad előtt! Mit számít, ha nem is hitték el igazából, hogy vámpír vagyok; abban a pillanatban egyik voltunk. Az én nevemet kiáltozták!

A lemezek elfogytak, és én soha többé nem hallgatom meg azokat a dalokat. Könyvem – akárcsak az *Interjú a vámpírral* – tovább viseli a koholmány biztonságos álruháját, és talán így is van jól. Épp elég bajt okoztam, mint majd meglátják.

Katasztrófát idéztem elő kisdéd játékaimmel, holott csak hős és vértanú szerettem volna lenni, egy csöppnyi igazi jelentőségért cserébe...

Úgy gondolják, ebből már csak tanultam? Igen, tanultam. Tényleg.

De akkor is úgy fáj visszakushadni az árnyékba – hogy Lestat, a jól fésült vérszopó vagány ismét kiszolgáltatott halandókat másszon meg, akiknek fogalmuk sincs a magamfajta létezéséről! Hogy fáj kirekesztettnek lenni újra, örökké a periférián tusakodni jóval és rosszal a test és a lélek külön bejáratú, ősrégi poklában!

Mostani magányomban arról álmodom, hogy lelek majd valami édes fiatalkát egy holdfényes szobában, egy olyan gyengéd tinit, ahogy ma nevezik magukat, aki olvasta könyvemet, hallgatta dalaimat, egy idealista kedveskét, aki végzetes dicsőségem kurta időszakában illatosított papíron küldözgette költszetről és az illúzió hatalmáról irkált leveleit, s azt kívánta, bár volnék igazi. Arról álmodom, hogy besötétített hálósobájába osonok, ahol talán az én könyvem hever az éjjeliszekrényen, benne csinos bársonyjelző, arról álmodom, hogy megérintem a vállát, és mosolygok, mikor tekintetünk találkozik. „Lestat! Mindig is hittem benned! Mindig tudtam, hogy el fogsz jönni!”

Két tenyerembe fogom arcát, és lehajlok hozzá egy csókra. „Igen, kedves – válaszolom –, és nem is tudod, mennyire szükségem van rád, mennyire szeretlek és szerettelek!”

Talán még elbűvölőbbnek talál attól, ami velem történt, a váratlan iszonyattól, amit láttam, a kikerülhetetlen szenvedéstől. Szörnyű igazság ez, hogy a szenvedés elmélyíti tüzünket, felragyogtatja színeinket, zengőbbé teszi szavainkat. Már mint ha nem pusztít el, ha nem perzseli föl derűlátásunkat és bátorságunkat, a látnoki képességet, az egyszerű, de elengedhetetlen dolgok tiszteletét.

Kérem, bocsássák meg, ha keserű a hangom.

Nincs jogom hozzá. Én kezdtem, én pakoltam ki – ahogy mondják – azt, amiről a legtöbb fajtámbeli hallgatott. Aztán a halandók szenvedtek miatta. Ez megbocsáthatatlan. Amíg létezem, fizetni fogok érte.

Pedig látják, igazából máig sem értem, mi történt. Nem tudom, tragédia volt-e, vagy csak értelmetlen vállalkozás? Vagy sarjadhatott volna-e ostoba tapintatlanságomból valami nagyszerű, amely végül mégiscsak fölemel a jelentéktelenségből és a lidércnyomásból, egyenesen a megváltás izzó fényébe?

Talán sose tudom meg. Lényeg, hogy vége. Világunk – a mi kis magánbirodalmunk – szűkebb, sötétebb és biztonságosabb, mint valaha. Soha többé nem lesz az, ami volt.

Csoda, hogy nem láttam előre a kataklizmát, bár én sose szoktam elképzelni, mi lesz a vége annak, amibe belevágok. A kockázat, a korlátlan lehetőség pillanata, ez az, ami lenyűgöz. Ez akkor is csalogat egy örökkévalóságon át, ha minden más ígézet becsődöl.

Végül is, én csak ugyanaz voltam, mint kétszáz éve, élőnek: a nyughatatlan, a türelmetlen, aki mindig bukott a szerelemre és egy jó kis bunyóra. Amikor az 1780-as Párizsban felcaptam színésznek, nem láttam mást, mint a kezdetet – azt az esti pillanatot, mikor felmegy a függöny.

Talán az öregeknek van igazuk. Az igazi halhatatlanokra célzok, az ezredéveket megélt vérivókra, akik azt mondják, egyikünket sem változtatja meg az idő, legfeljebb még jobban kiteljesedik bennünk a lényeg.

Más szavakkal, az ember lehet bölcsebb, ha több száz évig él; viszont arra is több ideje lesz, hogy olyan csúnya véget érjen, amelyet az ellenségei megjósoltak.

Én pedig ugyanaz az ördög vagyok, aki voltam, az ifjú, aki mindig a színpad közepére áll, hogy jobban lehessen látni, és esetleg szeretni. A kettő csak együtt jó. Annyira szeretném szórakoztatni, elbűvölni önöket, hogy megbocsássanak mindent... Attól félek, nekem sohasem lesz elég a titkos kapcsolat és elismerés véletlenszerű perceiből.

Úgy veszem észre, előreszaladtam.

Ha olvasták életrajzomat, akkor tudni akarják, miről beszélek. Mi az a katasztrófa, amit emlegetek?

Akkor vegyük sorra, jó? Mint mondtam, azért írtam a könyvet és készítettem a lemezt, mert látható akartam lenni, azt akartam, hogy annak lássanak, ami vagyok, még ha jelképes értelemben is.

No és ha az emberek kapcsolnak, és rájönnek, hogy pontosan az vagyok, aminek mondom magam? Direkt izgatott a lehetőség. Vadásszanak csak ránk, pusztítsanak el! Bizonyos értelemben épp ez volt a leghőbb vágyam. Úgysem érdemeljük meg, hogy létezzünk; a halandók kötelesek lesznek megsemmisíteni. Képzeljék csak el, micsoda ütközeteket vívhatnánk azokkal, akik tudják, kik vagyunk!

Igazából persze sose számítottam ilyen összecsapásra; ahhoz túlságosan jó álca volt a rockzenész maszkja.

A saját fajtám vett szó szerint, ők akartak megbüntetni azért, amit műveltem. Bár természetesen ezt is figyelembe vettem.

Végül is a történelmünket meséltem el az önéletrajzomban; kibeszéltem a legfélelmetesebb titkainkat, amelyeknek megőrzését esküvel fogadtam. Illeggettem magam a tüzes reflektorfényben, a kamerák előtt. És ha elkap egy tudós vagy talán egy túlbuzgó rendőr holmi csip-csup közlekedési kihágásért, öt perccel napkelte előtt, és kóterba zárnak, megfigyelnek, azonosítanak, osztályoznak – mindezt nappali kiszolgáltatottságom idején –, a halandó szkeptikusok legrosszabb fajtájának örömére?

Nem volt túl valószínű. Most sem az. (Bár ez lenne csak a vicc, de még mekkora!)

Szóval, a fajtámat olyan méregbe hoztam ezzel a hazardírozással, hogy elevenen akartak megégetni vagy halhatatlan foszlányokra metélni. Főleg a fiatalabbak, akik ostobaságukban fel sem fogták, mennyire biztonságban vagyunk.

Ahogy közeledett a koncert, egyszer csak azon kaptam magam, hogy én is háborúkról álmodom. Mekkora öröm lesz elpusztítani azokat, akik ugyanolyan gonoszok, mint én; rendet vágni a bűnösök között; újra és újra lesújtani önnön képemre!

De tudják, végső soron mégis azért az örömért tettem, hogy odaállhatok, zenélhetek, előadást csinálhatok, varázsolhatok! Élő akartam lenni! Ember akar-

tam lenni! Hogy végre színre léphessen az a halandó aktor, aki kétszáz éve ment el Párizsba, és a bulváron érte a halál.

Hogy folytassam a visszapillantást: a koncert sikerült, tizenötezer halandó rajongóm visította diadalomat, és ketten is eljöttek hozzám halhatatlanságom legnagyobb szerelmei közül: Gabrielle és Louis, fiókáim, imádoztaim, akiktől oly sok sötét éve elszakadtam.

Messze volt még a napkelte, de már haza is vágtuk az összes taknyos vámpírt, akik engem akartak megbüntetni. Csakhogy egy láthatatlan szövetségünk is volt ezekben a kis csetepatékban; ellenségeink lánggra lobbantak, mielőtt kárt tehetek volna bennünk.

Közeledett a hajnal, de engem annyira felvillanyozott az éjszaka, hogy nem tudtam komolyan venni a veszélyt. Oly édes volt átölelni Gabrielle-t, hogy engedtem a fülem mellett aggodalmas figyelmeztetését; Louis huhogására pedig csak legyintettem, ahogy szoktam.

Aztán jött a grimbusz, és az elbeszélés pont a legizgalmasabb pillanatban félbeszakadt.

Carmel Valley fölött felkelt a nap, én pedig éppen álomra hunytam volna szememet, ahogy a vámpíroknak kell, amikor rájöttem, hogy nem vagyok egyedül föld alatti vackomban. Nemcsak a fiatalokhoz ért el a zeném; dalaim fajtánk legvénebbjeit is fölverték álmukból.

Megint elérkezett a kockázatnak és a lehetőségnek az a lélegzetelállító pillanata. Most mi lesz? Meghalok végre, vagy talán újjászületek?

Ahhoz, hogy teljességében elmondhassam, mi történt, kissé hátrálnom kell az időben.

Körülbelül tíz nappal a végzetes koncert előtt kell kezdenem, beengedve önöket más lények elméjébe és szívébe, akik zenémre és könyvemre válaszoltak. Hogy mi módon, arról nekem akkoriban csekély vagy semmilyen sejtésem sem volt.

Más szavakkal, sok minden történt, amit utólag kellett rekonstruálnom. Ezt a rekonstrukciót nyújtom át önöknek.

Így hát kilépünk az egyes szám első személy líraian szűkre szabott megihitségéből, és átugrunk, ahogy a halandó írók ezrei teszik, a sokaság agyába és lelkébe. Vágta a „harmadik személy” és a „sokszoros nézőpont” világába!

Jut eszembe, majd mikor ezek a szereplők mondják vagy gondolják rólam, hogy gyönyörű, ellenállhatatlan stb. vagyok, ne gondolják, hogy én ültettem a fejükbe ezeket a szavakat. Nem én tettem. Ők mondták utólag, vagy csálhatatlan telepátikus képességemmel bányásztam ki az agyukból; ilyen dologban nem hazudnék, mint ahogy másban sem. Nem tehetek róla, hogy olyan isteni ördög vagyok. Ezt a kártyát húztam. A beste szörny, aki alkotott, a

szemrevaló külsőm miatt választott ki. Ez volt a lényeg. Mindig adódnak ilyen véletlenek.

Végső soron a véletlenek világában élünk, ahol az esztétikai elvek jelentik az egyetlen összefüggő bizonyosságot. Örök harcot fogunk vívni a jóval és a rosszal, verejtékesen próbáljuk létrehozni és fenntartani az erkölcsi egyensúlyt; ám a nyári eső csilláma az utcai lámpák alatt, vagy a dörgés-villámlás zenebonázó lobogása az éjszakai égen – az ilyen nyers szépséghez nem fér kétség.

Nyugodjanak meg: bár most elhagyom önöket, a kellő pillanatban teljes gőzzel visszatérek. Igazság szerint utálom, hogy nem én mesélhetek végig. Copperfield Dáviddal szólva: nem tudom, hőse vagy áldozata vagyok-e ennek a mesének, de bármelyik legyek, nem én vagyok-e benne az úr? Hiszen valójában én mesélek mindent.

Sajnos, nemcsak abból áll a dolog, hogy felcsaptam a vámpírok James Bond-jának. A hiúságnak most várnia kell. Azt akarom, hogy tudják, mi történt valójában, még akkor is, ha nem hiszik el. Ha sehol másutt, legalább a regényben szükségem lesz egy kis értelemre, egy kis összefüggésre, különben megbolondulok.

Tehát a legközelebbi viszontlátásig is önökkel vagyok gondolatban. Imádom önöket... bár itt lehetnének a karjaimban!

Előhang

Nyilatkozat falfirka formájában, fekete filccel vörös falon, egy *Drakula Lánya* nevű bár hátsó helyiségében, San Franciscóban:

Sötétség Gyermekei!
Közhírré tétetik:

ELSŐ KÖNYV: az Interjú a vámpírral (megjelent 1976-ban) igaz történet volt. Akármelyikünk írhatta volna ezt a beszámolót létrejöttünkről, a nyomorúságról és a keresésről. Csakhogy Louis, a kétszáz éves halhatatlan, aki mindezt feltárta, azt akarja, hogy a halandók sajnálják. Lestat, az égetnivaló, aki átnyújtotta Louis-nak a Sötét Ajándékot, édeskevés magyarázatot vagy vigasztalást mellékelte hozzá. Ismerősen hangzik? Louis máig nem hagyott fel a kutatással a megváltás után, habár még Armand, legöregebb halhatatlan ismerőse sem tudta, kik vagyunk és ki alkotott. Nem túl meglepő, igaz, vámpírfiúk és -lányok? A vámpíroknak sose volt baltimore-i kátéjuk.

Vagyis nem volt addig, amíg ezen a héten meg nem jelent a

MÁSODIK KÖNYV: Lestat, a vámpír. Alcím: „Tanulóévei és kalandjai”. Nem hiszitek? Nézzetek utána a legelső halandó könyvesboltban. Aztán menjetek át a legközelebbi lemezboltba, és kérjétek a legfrissebb albumot – a címe, várható szerénységgel, ugyancsak Lestat, a vámpír. Vagy ha egyik se megy, kapcsoljátok be a kábel-tévétetek, ha ugyan nem vetitek meg az ilyen dolgokat, és várjátok meg Lestat valamelyik videóját a sok közül, amelyeket tegnap óta sugároznak gyomorkeverő gyakorisággal. Rögtön látni fogjátok, hogy Lestat kicsoda. Talán az sem lesz meglepetés, hogy mindeme hallatlan botránkoztatások betetőzéseként ugyanebben a városban „élőben” akar fellépni egy nyitókoncerten! Igen, jól tippeltetek, Mindenszentekkor!

De most felejtsük el egy időre a lemezboltok kirakatában villogó túlvilági szempár nyilvánvaló eszelősségét, vagy a hatalmas hangot, amely legtávolabbi

felmenőink titkos neveit és történeteit zengi! Miért műveli ezt Lestat? Mit mondanak dalai? Ott van leírva a könyvben. Nemcsak katekizmust, de Bibliát adott ő nekünk.

A biblikus idők mélyébe vezet vissza, hogy lássuk őszüleinket, Enkilt és Akasát, akik akkor uralkodtak a Nílus völgyében, amikor azt még nem hívták Egyiptomnak. Kéretik figyelmen kívül hagyni a rizsát, hogy hogyan lett belőlük a világ első két vérszívója; alig valamivel van több értelme annál, amit a földi élet kialakulásáról mesélnek, vagy hogy miként fejlődik ki a halandó anya méhében a mikroszkopikus sejtekből az embrió. Lényeg, hogy ettől a tiszteletre méltó pártól származunk, és tetszik vagy sem, valamelyikük ősi testében működik a generátor, amely gyönyörűsége és nélkülözhetetlen hatalmunkat gerjeszti. Mit jelent ez? Kertelés nélkül szólva azt, hogy ha Akasa és Enkil valaha is besétál kézen fogva egy kemencébe, velük égünk mind. Törd őket csillogó porrá, és végünk!

De azért van remény! Ötezer éve, hogy a pár meg se mozdul! Igen, pontosan annyi ideje! Bár persze Lestat azt állítja, hogy szentélyükben életre hegedülte őket. Ha figyelmen kívül hagyjuk a légből kapott mesét, miszerint Akasa magához ölelte, és részeltette ősi véréből, akkor arra a hihetőbb és a régiek regéivel is alátámasztott tényállásra jutunk, hogy őszüleinknek szemük se rebbent a római birodalom bukása óta. Mindezen idők alatt egy kellemes magánkriptában őrizgette őket Marius, egy ókori római vámpír, aki tisztában van vele, mi a jó nekünk. Ő kötötte Lestat lelkére, hogy sose árulja el a titkot.

Nem valami hitelt érdemlő bizalmas ez a Lestat, ugye? De miért kell neki a könyv, a lemez, a filmek, a koncert? Úgyszólván lehetetlen kideríteni, mi hajtja ezt a démont, kivéve, hogy meglehetősen következetességgel mindig azt akarja tenni, ami eszébe jut. Nem alkotott-e vámpírt egy kisgyerekből? Nem tette-e vámpírrá tulajdon anyját, Gabrielle-t, ki szerető társa lett sok-sok éven át? Legközelebb talán már a pápaságot pályázza meg ez az ördög, csak mert az olyan izgalmas!

Szóval, a lényeg: Louis, a vándorfilozófus, akit egyikünk sem talál, megszámlálhatatlan idegent avatott be legtitkosabb erkölcsi misztériumainkba. Lestat pedig, aki halandó közönség előtt fitogtatja természetfölötti talentumát, történelmünket merészelve feltárni a világ előtt!

Mármost az a kérdés: hogyhogy ez a kettő még létezik? Hogyhogy nem pusztítottuk el még őket? Mert az bizonyos, hogy az embernyáj fenyegetést jelent. Igaz, még nem verik ajtónkat fáklyás pórok, fenyegetőzve, hogy felgyújtják a kastélyt. Ám a szörny esetleg kísértésbe hozza a halandókat, hogy változtassanak álláspontjukon. S bár több eszünk van, hogy igazolnánk a halandók előtt Lestat boldog agyszüleményeit, ez akkor is páratlan botránkoztatás, és nem maradhat büntetlenül.

További megjegyzések: ha igaz, amit Lestat mesél – sokan esküsznek rá, hogy igaz, bár maguk sem tudják, miért –, akkor nem lehetséges, hogy maga a kétezer éves Marius fog lesújtani az engedetlenre? Vagy ha a királynak és a királynénak

van füle a hallásra, ők serkennek föl attól, hogy széles e földön az ő nevüket sordorják a rádió hullámai. Akkor mi lesz velünk? Virulni fogunk megújult uralmuk alatt? Vagy általános öldöklésbe kezdenek? Ha igen, nem kellene elejét venni azzal, hogy sietve megöljük Lestat-t?

Tehát az elgondolás: öljétek meg Lestat-t, a vámpírt, és minden társát, mihelyt mutatkozni merészelnek! Pusztítsatok el mindenkit, aki hódol előtte!

Figyelmeztetés! Kétségtelen, hogy más ősóreg vérivók is lappanganak odakünn. Villanásnyi időkre valamennyien láttuk őket, vagy éreztük jelenlétüket. Lestat kinyilatkoztatásai a felháborodáson túl még valami tudatlan tudatot is ébresztettek bennünk. Az öregek, amilyen hatalmasak, nyilván hallják Lestat zenéjét. Ugyan miféle ősi és iszonyú lények közeledhetnek, lassan és feltartóztathatatlanul, akik történelmi tudatból, meghatározott céllal, vagy csak elismerésből akarnak majd válaszolni Lestat hívására?

Ezt a nyilatkozatot megküldtük a Vámpírkapcsolat összes találkozóhelyére és minden rendházba. Vigyázzatok, és terjesszétek a hírt: el kell pusztítani Lestat vámpírt és vele együtt anyját, Gabrielle-t, társait, Armand-t és Louis-t, továbbá minden halhatatlant, aki vele tart.

Kellemes Mindenszenteket, vámpírfiúk, vámpírlányok! Találkozunk a koncerten, és ott majd gondoskodunk róla, hogy Lestat, a vámpír ne távozhasson.

Az átellenes sarokban elfoglalt kényelmes megfigyelési pontjáról a vörös bársonykabátos szőke alak ismét elolvasta a nyilatkozatot. Szemét alig lehetett látni a sötétre színezett lencsék és a szürke kalap karimája alatt. Szürke velúrkesztyűt viselt. A magas fekete lambériának támaszkodott, egyik csizmasarkát székének keresztlécébe akasztotta.

– Micsoda gazember vagy te, Lestat! – szúrta a fogai között. – Te kópé királyfi! – Halkan felnevetett, majd végigjártatta pillantását a félhomályos nagy szobán.

Nem volt csúnya a pókhálószerűen cirkalmas, fekete tintarajz a vörösre meszelt falon. Sőt kimondottan tetszett neki a várrom, a temető, a teliholdat karmolászó kiszáradt faágak. Változatlan csodálattal töltötte el a közhely művészi tálalása. Kitűnő volt a stukkós mennyezet is, amelyen ördögök táncoltak és banyák röpködtek seprűnyélen. Hozzá ez az édes füstölő – régi indiai keverék, évszázadokkal ezelőtt ő is égette egyszer a szentélyben, Azok előtt, Aki-
ket Őrizni Kell.

Igen, ez egyike a szebbeknek a titkos találkozóhelyek között.

Jóval kevésbé tetszettek a vendégek, az apró ébenfa asztalokon égetett gertyák között imbolygó vékony, fehér alakok. Túl sokan vannak ehhez a civili-

zált, modern nagyvároshoz, és ezt ők is tudják. Nagyon ki kell tágítaniuk a kört az esti vadászathoz, és a fiataloknak folyton vadászniuk kell. A fiataloknak ölni kell. Túl éhesek ahhoz, hogy másképp csinálhassák.

Ám ebben a pillanatban nincs más gondolatuk, mint ő. Kicsoda és honnan jött? Nagyon öreg-e vajon? Nagyon erős? Mit fog tenni, mielőtt távozik? Mindig ugyanezek a kérdések, hiába próbált lesütött szemmel, elzárt elmével besurranni a „vámplibárjaikba”, mint bármely közönséges, kósza vérivó.

Ideje, hogy itt hagyja őket megválaszolatlan kérdéseikkel. Megszerezte, amit akart, felmérte szándékaikat. Itt a zsebében Lestat kis kazettája. Mielőtt hazatér, másolata lesz a videókról is.

Felállt. Az egyik fiatal is ugyanígy tett. Kényszeredett hallgatástól kísérve közeledtek az ajtóhoz, mert felállásuk elnémította a szavakat és a gondolatokat. Csak a gyertyalángok mozogtak, a padló fekete csempéje vizesen csillogott a vibráló fényben.

– Honnan jössz, idegen? – kérdezte a fiatal udvariasan. Legfeljebb húsz lehetett, mikor meghalt, és annak is alig van tíz éve. Festette a szemét, kente a száját, rikító csíkokat mázolt a hajába, mintha a természetfölötti adomány nem lenne elég. Milyen különccnek látszott, mennyire nem hasonlított rá, a puritán, hatalmas kísértetre, aki egy kis szerencsével megélhet még ezer évet!

Mit ígértek neki modern tolvajnyelvükön? Hogy megismerheti a Bardo Tödolt, az asztrálsíkot, az éteri birodalmakat, a szférák zenéjét, megtudhatja, milyen a hangja egy tenyérnek, ha csattan?

Megint megszólalt az ifjú:

– Melyik oldalon állsz Lestat vámpír és a nyilatkozat kérdésében?

– Meg kell bocsátanod, ha most távozom.

– De azt csak tudod, mit művelt Lestat! – erősködött a fiatal, elállva az utat az ajtóhoz.

Hát ez nem vall jó modorra.

Közelebbről szemügyre vette a pimasz tacsokót. Csináljon valamit, amivel megmozgatja őket? Amiről beszélhetnek sok száz éven át? Akaratlanul elmosolyodott. Mégse. Hamarosán lesz itt izgalom bőven, hála a drága Lestat-nak.

– Hadd adjak válaszul egy kis jó tanácsot – mondta az ifjú inkvizítornak. – Nem pusztíthatod el Lestat vámpírt, senki sem képes rá. De hogy miért, arról, őszintén szólva, sejtelmem sincs.

Az ifjú meghökkent. Kissé meg is sértődött.

– De most én hadd kérdezzek valamit! – folytatta a másik. – Mi ez az egész Lestat-mánia? Az nem érdekel, amit mondott? Egyetlen sárgacsőrű sem akarja látni Mariust, mentorát Azoknak, Akiket Őrizni Kell? Nem érdekel benneteket az Apa és az Anya?

Az ifjú zavarba jött, aztán felhúzta az orrát. Képtelen volt összehozni egy értelmes visszavágást. Pedig a válasz ott volt az agyában, mint mindazokéban, akik füleltek és figyeltek. Azok, Akiket Őrizni Kell vagy léteznek, vagy sem,

és talán Marius sem volt soha. Annál valóságosabb Lestat, a vámpír, ugyanolyan valóságos, mint minden ennek a zöldfülű halhatatlannak a világában; Lestat, a vámpír, a mohó ördög, aki kockáztatni képes fajának virágzását, csak hogy a halandók lássák és szeressék!

Majdnem a szemébe nevetett a fiatalnak. Ezt a dibdáb szócséplést! Lestat, azért meg kell adni, kiválóan érti ezt a hitetlen kort. Igen, elfecsegte a titkokat, amelyeket őriznie kellett volna, de ezzel nem árult el senkit és semmit.

– Figyeljetek Lestat-ra, a vámpírra! – fejezte be mosolyogva. – Nagyon kevés igazi halhatatlan járja ezt a földet. Lehet, hogy Lestat is közéjük tartozik.

Aztán fölemelte az ifjút a padlóról, félretette, és átment a tulajdonképpeni kocsmába.

A fekete bársonyfűggönyökkel, lakkozott réz falikarokkal berendezett, fényűző, tágas helyiséget zsúfolásig megtöltötték a lármás halandók. Az atlasszal kárpitozott falakon a mozi vámpírjai vicsorogtak aranyozott keretből. Bach *Toccata és fúgájának* szenvedélyes orgonazengése szolgáltatott aláfestést a karattyolásnak és a fülsértően föl-fölnyihogó részeg nevetésnek. Kellemes látvány ennyi túlradó élet. Szerette még a ser és a bor ősi aromáját, s a cigaretaszagot is. Szerette az illatos embertestek puha érintését, miközben átnyomakodott közöttük. Élvezte, hogy a halandók ügyet sem vetnek rá.

Végre kiért a párás, korai estébe, a Castro utca nyüzsgésébe. Az égbolt még mindig úgy csillogott, akár a kalapált ezüst. Nők és férfiak futottak az enyhe eső elől, majd a sarkokon összetorlódva vártak a tarka fénygömbök hunyorgó jelére.

Az utca másik oldaláról, a lemezbolt hangszóróiból Lestat üvöltötte túl a busz dörgését, a kerekek sziszegését a vizes aszfalton:

*Álmomban máig ölelem
Angyalom, kedvesem, anyám,
Álmomban máig csókolom
Szeretőm, lányom, múzsám.*

*Ő életet adott nekem,
Én adtam neki a halált,
Gyönyörű márkiném,
Hogy együtt járjuk tovább
Az árvák és ördögök útját.*

*Hallod-e, hogyan énekelek
Ósi igazságokat, fejedelmeket,
Bánatot, és hitszegést?*

*Vagy a dallam nem ér utol
Messzi-messzi csapásokon?*

*Gabrielle, jöjj vissza hozzám,
Gyönyörű márkiném,
A hegyen romba dőlt a vár
A falut a hó betemette
Ám te enyém vagy mindörökre.*

Vajon visszajött már az anya?

Az ének lágy elektronikus hangok permetévé foszlott, majd elnyelte az utcai lárma. Elsétált a párás szélben a sarokig. Szép volt a forgalmas kis utca. A virágárus még mindig kínálta a bimbókat az eresz alatt. A hentesnél vásárlók tolongtak, akik most jöttek a munkából. A kávézó üvegablaka mögött halandók ették a vacsorájukat, vagy olvasták ráérősen az újságot. Tucatnyi utas várt a dombról érkező buszra, és a másik oldalon sorba álltak a régi mozi előtt.

Gabrielle itt van. Homályosan, de félreérthetetlenül érezte.

A sarokra érve a Vas utcai lámpásnak támaszkodott, és beszívta a hegyről hömpölygő friss szelet. Innen jó kilátás nyílt a belvárosra, a Vásártér utca egyenes, hosszú szakasza mentén. Hogy hasonlított egy párizsi bulvárra! Körülötte barátságosan kivilágított ablakok fénylettek az enyhe városi dombokon.

De hol van pontosan? „Gabrielle!” – suttogta. Behunyta a szemét, figyelt. Kezdetben csupán a sok ezer hang képeket torlasztó robajlását hallotta. A világ azzal fenyegette, hogy mindjárt meghasad, és beszipantja szüntelen panaszkodásába. *Gabrielle!* A mennydörgő hangzavar fokozatosan tompult. Egy arra járó halandóból feléje villant a fájdalom. A dombon, egy magas házban haldokló asszony ült fásultan az ablaknál, és a gyerekkoráról álmodott. Majd a tompa csendben meglátta, amit látni akart: a földbe gyökerezett lábú Gabrielle-t. Gabrielle meghallotta az ő hangját. Tudja, hogy figyelik. Itt van a közelben, egy tiszta, néptelen belvárosi utcán. Magas nőstény, aki egyetlen varkocsba fonta szőke haját, khaki nadrágot és dzsekit visel, hozzá ócska, barna pulóvert; szemét a figyelőéhez hasonló kalap alá rejti, az arca épp csak sejlik a felhajtott gallér mögött. Most elzárta az elméjét, láthatatlan falat épített maga köré. A kép eltűnt.

Igen, itt van, várja Lestat fiát. Miért is aggódott érte, a hideg Gabrielle-ért, aki sose féltette magát, csakis Lestat-t? Jól van, örül neki. Lestat is örülne.

Hát a másikkal mi van? Louis-val, a szelíddel, a fekete hajúval, a zöld szeművel, aki nemtörődöm lábdobogással járt, még fütyörészett is a sötét utcákon, hogy a halandók hallják jövetelét? *Louis, hol vagy?*

Szinte azon nyomban meglátta, ahogy belép egy üres nappaliba. Épp akkor jött a lépcsőn a pincéből, amelynek boltíve alatt átaludta a nappalt. Nem észlelte, hogy figyelik. Macskás léptekkel átsietett a poros szobán, és a gépkocsik sűrű áramlását nézte a koszos ablak mögül. Ugyanez a régi ház a Divisadero utcában. Nagyjából semmi sem változott az elegáns, érzéki lény körül, aki olyan

csinos kis kavarodást keltett az *Interjúval*, kivéve, hogy most Lestat-ra vár, zavaros álmok háborgatják, félti Lestat-t, és eltelik régi vágyakkal.

Vonakodva elengedte a képet. Nagyon kedvelte ezt a Louis-t, ami dőreség, mert Louis finom, pallérozott lélek, de semmi sem szorult bele Gabrielle-nek vagy sátáni fiának szédítő erejéből. Bár úgyszólván biztos, hogy addig, amíg ezek élnek, Louis is átvészeli. A bátorság is hozzásegíthet a maradandósághoz. A beletörődéshez lehet köze. De akkor mit mondjon Lestat-ra, akit megsebeztek, összeverték, mégis talpra állt? Lestat-ra, aki sohasem törődött bele semmibe?

Eszerint még nem találták meg egymást, Gabrielle és Louis. Semmi baj. Most mitévő legyen? Hozza össze őket? Maga az ötlet... Lestat is megteszi egyhamar.

Ismét elmosolyodott. „Te gazember Lestat! Te kópé királyfi!” – Ráérősen maga elé idézte Lestat alakjának és arcának részleteit: a jégkék szempárt, amely elsötétedik a nevetéstől; a tüzes mosolyt, a kisfiús morcossággal összefonódó két szemöldököt, a jókedv és az istenkáromló humor hirtelen kilövelléseit. Láta még a macskás kecsességet is, ami szokatlan ilyen keménykötésű alkatnál. Micsoda erő, micsoda elpusztíthatatlan derűlátás!

A vállalkozás mulattatta és lenyűgözte, bár maga se tudta, mit gondoljon róla. Dehogyan is akart bosszút állni Lestat-n, amiért elfecsegte a titkait! Lestat nyilván erre számít. Bár nála sose lehet tudni. Lehet, hogy csakugyan füttyül az egészre. Erről nem tudhat többet mint azok az ostobák a bárban.

Neki az volt a fontos, hogy rengeteg év óta először ismét értelmet nyertek a „múlt” és a „jövő” szavak. Vakító világossággal tudatosodott benne ennek a kornak a természete. Még a tulajdon gyerekeik is csak mesét látnak Azokban, Akiket Őrizni Kell. Rég elmúltak azok a napok, amikor zabolátlan, kóbor vérivók kutattak a szentély és a hatalmas vér után. Már senki sem hisz bennük, még csak nem is érdekelnek senkit.

Ez a kor lényege: minden korábbinál gyakorlatiasabb halandói csökönyösen elutasítják a csodát. Legnagyobb erkölcsi vívmányaikat szigorúan kézzelfogható igazságokra alapozták.

Kétszáz éve ugyanerről beszélgettek Lestat-val egy földközi-tengeri szigeten – egy isten nélkül erkölcsös világról, ahol a felebaráti szeretet lesz az egyetlen törvény. *Olyan világ, amelyben nincs helyünk.* Ez a világ már csaknem megvalósult. Lestat, a vámpír átment pop-artba, oda, ahol minden régi ördögnek lenne a helye, és vitte magával egész kárhozott fajtáját, köztük Azokat, Akiket Őrizni Kell, még akkor is, ha nekik fogalmuk sincs róla.

Mosolygott. Nemcsak botránynosnak, de kimondottan csábítónak is találta Lestat ötletét. Ő aztán megérti a hírnév vonzását!

Már az is szégyentelen izgalommal töltötte el, mikor meglátta fölfirkált nevét a bár falán. Nevetett. Milyen élvezet volt nevetni rajta!

Hanem a bárban mennyire mondott igazat? Mikor arra intette a tejfelesszát, hogy senki sem pusztíthatja el a kópé királyfit? Ez már romantika. Reklám. Valamennyiünket el lehet pusztítani, vagy így, vagy úgy... Még Azokat is, Akiket Órizni Kell.

Gyengék ezek a tacsók, akik az Éjszaka Gyermekeit játsszák. A sokaság nem növeli számottevően az erejüket. De mi van az öregebbekkel? Csak ne használta volna Lestat Mael és Pandora nevét! És ha léteznek náluk vénebb vérivók is, olyanok, akikről ő nem tud? Az írásra gondolt a falon: „Ósi és iszonyú lények közeledhetnek, lassan és feltartóztatlanul... Lestat hívására?”

Hideg borzongás futott végig rajta, pedig mintha dzsungelt látott volna egy pillanatra: egészségtelen, fullasztó melegben bűzölgő, zöld helyet. Aztán eltűnt, minden magyarázat nélkül, mint más hirtelen jelzések és üzenetek sokasága. Rég megtanulta, hogyan zárja ki magából a hangok és képek folytonos áramlását, amelyet szellemi erővel érzékelni tudott; ám most áttört valami erőszakos és váratlan, olyan, mint egy éles kiáltás.

De most már elég időt töltött ebben a városban, ahová tulajdonképpen közbeavatkozni jött. Haragudott magára a hirtelen ellágyulásért. Haza akart menni. Túl rég van távol Azoktól, Akiket Órizni Kell.

Pedig hogy szerette figyelni az energikus emberi tömeget, a csillogó forgalom nehézkes felvonulását! Azt se bánta, ha méregszaga van a városnak. Ez se rosszabb, mint a bűz az ókori Rómában, Antiokhiában vagy Egyiptomban, ahol emberi bélsárukupacok hizlalták a legyeket, ahová csak nézett a szem, és kórság, éhínség mételyezte a levegőt. Nem, ő egész tetszetősnek találta Kalifornia pasztellszín városait. Akármeddig el tudott volna csellengeni éles tekintetű és céltudatos lakóik között.

De most haza kell térnie. Nem sok éjszaka van már hátra a koncertig, akkor találkozhat Lestat-val, ha úgy tartja kedve... Micsoda élvezet, hogy ő sem bizonyosabb a saját célkitűzéseiben, mint mások, olyanok, akik még csak nem is hisznek benne!

Átment a Castro utcán, és gyorsan elindult fölfelé a Vásártér utca széles járdáján. A szél gyengült, majdnem meleg volt. Fügén lépkedett, még fütyörészett is, ahogy Louis tette gyakran. Jól érezte magát. Emberinek. Aztán megállt a bolt előtt, ahol televíziót és rádiót árultak. Lestat énekelt minden képernyőn, kicsiken és nagyokon.

Csöndesen elnevette magát a gesztusok és mozdulatok áradatán. A hangot levették, eltemették pici parázsló magokba a készülékek mélyén. Erőlködni kellett volna, hogy hallja. De már abban is volt valami bűvölet, hogy az irgalmatlan csöndben figyelhette az aranyhajú kópé királyfi handabandázását.

A kamera hátrált, és behozta Lestat egész alakját, aki úgy hegedült, mintha a világűrben állna. Hol felszállt, hol összeállt körülötte a csillagszikrás sötétség. Majd váratlanul felpattant egy ajtó – igen, ez az ősrégi szentély volt, Azoké, Akiket Órizni Kell! És ott ült Akasa és Enkil, jobban mondván, a szerephez

beöltöztetett színészek, két fehér bőrű, selymes, hosszú fekete hajú egyiptomi, villogó ékszerekkel.

Na persze! Miért épp ezt ne hajtotta volna Lestat az ordenáré és megbabonázó végletekig? Előrehajolt, hegyezte a fülét. Hallotta Lestat-t, hegedőkísérettel:

*Akasa! Enkil!
Titkolózzatok, hallgassatok!
Igazságnál külön ajándék
A hallgatás és a titok!*

És mikor a hegedűs behunyta a szemét és lecsapott a vonóval, Akasa lassan fölemelkedett a trónról. Lestat kezéből kiesett a hangszer; Akasa könnyű mozdulattal átkarolta, magához vonta, ráhajolt, hogy vérét vegye, miközben a torkához húzta Lestat fejét.

Még annál is jobb volt, mint képzelte. Ezt az ügyes fortélyt! Most Enkil tért magához; felállt, és elindult, olyan léptekkel, mint egy gépember, hogy visszavegye a királynéját. Lestat elterült a szentély padlóján, és itt ért véget a klip. Az már nem fért bele, amikor Marius megmenti Lestat-t.

– Így hát nem lesz belőlem televíziós híresség... – súgta enyhe mosollyal. Az elsötétített üzlet ajtajához ment.

A lány már várta, hogy beengedhesse. Nála volt a fekete műanyag videokazetta.

– Megvan mind a tizenkettő – mondta. Finom, sötét bőr, nagy, álmatag barna szem. Ezüst karperece ingerlően villogott a fényben. Hálásan vette át a pénzt, nem is számolta. – Tucatnyi csatornán játszották. Mindenütt ez megy.

– Köszönöm a szolgálatot – felelte, újabb vastag köteg bankjegyet húzva elő.

– Nem ügy – mondta a lány. Nem akarta elfogadni a plusz pénzt.

Elfogadod!

A lány vállat vont, zsebre gyúrta a pénzt.

Nem ügy. Kedvelte a frappáns, modern kifejezéseket. Tetszett, mikor a vállrándítás meghintáztatta a lány buja mellét, tetszett csípőjének rugalmas fordulása a durva zsávoly alatt, amitől még zsengebbnek és törékenyebbnek tűnt. Izzó virág. Amikor kinyitotta az ajtót, a látogató megérintette a barna haj puha fészkét. Ez képtelenség, hogy olyasvalakiből igyon, aki szolgált. Ilyen ártatlan teremtésből! Nem tesz ilyet! Mégis maga felé fordította, kesztyűs ujjait belefúrta a lány hajába.

– Csak egy icipici csókot, szépségem!

A lány szeme lecsukódott; a látogató szemfoga rögtön felszúrta az artériát, nyelve belenyalt a vérbe. Csupán egy kóstoló. Pillanatnyi szívmengető hőség, és már vissza is húzódott. Ajkával mérte a vékony nyakon a szív lüktetését.

sét. Iszonyúan szerette volna kiinni. Bűn és bűnhődés. Elengedte a lányt. Megsimogatta a haj puha, ruganyos csigáit, belenézett a párás szempárba.

Ne emlékezz!

– Hát akkor jó éjszakát! – mondta a lány, és mosolygott.

Mozdulatlanul állt az elnéptelenedett járdán. A kielégítetlen szomjúság fokozatosan elenyészett. A kazetta kartondobozára pillantott.

„Tucatnyi csatornán játszották – mondta a lány. – Mindenütt ez megy.” Ha így van, gyámoltjainak okvetlenül látniuk kellett Lestat-t a szentélybeli nagy képernyőn. Réges-rég fölszerelte a tányérantennát a lejtőn, a tető felett, hogy híreket kaphassanak a világból. Számítógépes apró szerkentyű váltotta óránként a csatornákat. Évek óta bámulják élettelen, kifejezéstelen arccal a pergő képeket és színeket. Villant vajon bennük valami, amikor hallották Lestat-t, vagy látták a tulajdon képüket? Hallották-e, hogyan zengi nevüket, akár a zsoldárt?

Hamarosan megtudja. Lejátssza nekik a kazettát. Megfigyeli fagyott arcukat, hátha lát valamit – akármit – a visszavert fényeken kívül.

– Ó, Marius, te sohasem veszíted el a reményt, ugye? Te se vagy különb Lestat-nál a bolond álmaiddal!

Éjfél volt, mire hazaért.

Kizárta a vasajtóval a hófúvást. Egy percre mozdulatlanul állt, szívta magába a meleget. Arca, füle, még kesztyűs keze is elgémberedett a hóvihartól, amelyen át kellett jönnie. De jólesett a meleg!

Figyelt, hallja-e a csöndben, a több száz méteres mélységből az óriási generátorok ismerős hangját és a szentélybe állított televízió gyenge, elektromos lüktetését. Talán Lestat énekel? Igen, ezek a befejező gyászos szavak valamelyik másik dalból.

Lassan lehúzta a kesztyűjét. Levette kalapját, beletúrta a hajába. Fürkészőn kémlelte a tágas előcsarnokot és a szomszédos szalont, nem észleli-e mégoly parányi nyomát is illetéktelen behatolásnak.

Persze, ez úgyszólván lehetetlen. Mérföldekre van a modern világ legközelebbi végvárától, fagyos, hólepte sivatagban. Megszokásból azonban mindig megvizsgált mindent. Vannak, akik betörhetnének ebbe az erődbe, ha tudomást szereznének a létezéséről.

Minden rendben. Megállt a déli falnál a szobanagyságú, titáni akvárium előtt. Mennyi gonddal építette ezt a haltartályt, a legvastagabb üvegből, a legkitűnőbb felszerelésekkel. Nézte a színpompás halrajokat, ahogy elsuhannak előt-

te, majd hirtelen irányváltással nyomtalanul eltűnnek a mesterséges félhomályban. Az óriási tengeri hínár erdeje hipnotikus ütemben imbolygott a szellőztető gyengéd legyezésétől. Mindig megigézte ez a látványos egyhangúság, a halak kerek, fekete szemének borzongató pillantása, a tengeri hínár vékony, hosszú törzseinek elkeskenyedő sárga levelei, de a mozgás, az örök mozgás, az volt a legjobb.

Nagy sokára elfordult. Csak egyszer nézett vissza a tiszta, öntudatlan, gyönyörű világra.

Igen, itt minden rendben.

Jó ezekben a meleg szobákban. Itt nincs semmi baj, ahol puha bőrrel kárpitozott bútorok állnak a vastag, borvörös szőnyegen. Fahasábok a kandallóban. Könyvek a fal mellett, közöttük az elektronika magas tornya várja Lestat kazettáját. Ezt is fogja csinálni: leül a tűz mellé, és végignézi a klipeket. A technika – a régi és az új kémiája – legalább annyira izgatta, mint maguk a dalok. Hogyan használta Lestat a média torzítását, hogy ugyanolyan tökéletesen álcázza magát, mint bármely más, istent játszó roksztár?

Levetette és a székre dobta hosszú, szürke köpenyét. Honnan jött ez a váratlan gyönyörűség? Arra vágnánk mindannyian, hogy káromoljunk, az istenek arcába rázzuk az öklünket? Talán. Évszázadokkal ezelőtt, az úgynevezett „ókori Rómában” ő, a jól nevelt kisfiú mindig szívből tudott nevetni a vásott kölykök rosszalkodásán.

De legelőször a kápolnába kell mennie. Csak néhány percre, amíg ellenőriz néhány dolgot – a televíziót, a fűtést, a bonyolult elektromos rendszereket –, hogy úgy vannak-e, ahogyan lenniük kell. Amíg friss szenet és tömjént vet a parazsas serpenyőbe. Könnyű volt paradicsomot teremtenie nekik most, amikor az erős fény táplálta a nap helyett a fákat és virágokat, amelyek sohasem látták az ég természetes világosságát. Ám a tömjént a saját kezével kell gyűjtania, mint mindig. Egyszer sem hinthette a szénparázsra úgy, hogy ne jusson eszébe az első alkalom, amikor ezt tette.

Aztán fognia kell egy puha kendőt is, és óvatosan, hódolattal le kell porolnia a Szülőket: merev, kemény testüket, még ajkukat és szemüket, sohasem rebbenő, hideg szemüket is. Egy teljes hónapja, hogy nem tette. Ezt a szégyent!

Hiányoztam, imádott Akasám és Enkilem? Ó, a régi nóta!

Az ész, mint mindig, most is azt súgta, hogy a Szülők észre sem veszik jövés-menését, vagy pedig nem érdekli őket. De a büszkeség sohasem szűnt meg csiklandozni a másik lehetőséggel. A tébolydában elzárt eszelős talán nem érez valamit a cseléd iránt, aki a vizét hozza? Bár ez nem a megfelelő hasonlat. Semmi esetre sem kíméletes.

Igen, az igaz, hogy megmozdultak Lestat-nak, a kópé királyfinak: Akasa hatalmas vérét kínálta, Enkil bosszút akart állni. Lestat az örökkévalóságig videózhat róluk. De nem azt bizonyítja ez is, egyszer és mindenkorra, hogy nem

maradt bennük lélek? Legfeljebb egy atavisztikus szikra, amely fellángolt egy pillanatra, hogy rögtön utána visszasüllyedjenek a mozdulatlan hallgatásba sívár trónjukon.

Azért ez elkésérítette. Sohasem akarta megkontrázni a gondolkodó emberek érzelmeit, inkább finomítani, megújítani, élvezni akarta őket, végtelenségig tökéletesíthető megértéssel. Abban a pillanatban kísértésbe jött, hogy nagyon is emberi dühét zúdítsa Lestat-ra.

Ifjú, hát akkor miért nem veszed át te Azokat, Akiket Órizni Kell, ha már így kitüntettek kegyeikkel? Nem bánnám, ha szabadulhatnék tőlük. Én csak a keresztény időszámítás kezdete óta hurcolom ezt a terhet.

Ez nem tartozott a fennköltebb érzelmei közé, se akkor, se most. Csak egy pillanatra engedte meg magának. Úgy szereti Lestat-t, mint mindig. Minden királyságban kell egy kópé királyfi. A király és a királyné hallgatása ugyanúgy lehet áldás, mint átok. Ezt jól mondja Lestat éneke. De ki fogja valaha is megválaszolni a kérdést?

Majd később leviszi a kazettát, és maga is végignézi. Hátha lát egyetlen vilanást, egyetlen rebbenést az ősidők óta megfagyott szemekben...

„Már megint kezded? Lestat megfiatalít és ostobává tesz. Mintha a sorscsapásban keresnéd az ártatlanság és az álmok étkét.”

Hányszor támadtak benne hasonló remények, amelyek csak megsebeztek vagy összetörték a szívét! Évekkel ezelőtt színes filmeket hozott nekik a felkelő napról, a kék égről, az egyiptomi piramisokról. Ezt a csodát! Ott, a szemük előtt hömpölygette napfényes hajjait a Nílus. Ő is elsírta magát, olyan tökéletes volt az illúzió. Még félt is, hogy a mozi napja kárt tesz benne, noha tudta, hogy ez lehetetlen. De milyen óriási találmány volt az! Hogy nézheti a napfelkeltét, amelyet nem látott halandó kora óta.

Ám Azok, Akiket Órizni Kell, rendíthetetlen közönnyel bámulták a filmet. Vagy ámulattal? Azoknak a mindent átfogó ámulatával, akiknek még a levegőben táncoló por is megunhatatlan csoda?

Ki tudhatja meg? Négyezer éve éltek már az ő születése előtt. Talán annyira kifinomult a telepatikus hallásuk, hogy a világ minden hangja a fülükben üvölt; talán pergő képek miriádjai teszik őket vakká mindenre. Ezekről a dolgokról ő is majdnem megbolondult, amíg meg nem tanulta kordában tartani őket.

Még olyan ötlete is támadt, hogy modern orvosi műszereket hív segítségül; elektródákat kapcsol a fejükre, hogy lemérje agyuk mintáit! Ám ízléstelenségnek tűnt, hogy ilyen durva, rút szerszámokkal ügködjenek. Végül is ők a király és a királyné, valamennyiünk anyja és apja, akik senkitől kétségbe nem vont fenséggel uralkodnak kétezer éve az ő fedele alatt.

Bár azért elkövetett egy hibát. Újabban csípős hangot ütött meg velük szemben. Már nem főpapjuk volt, mikor belépett a kápolnába, nem! Nyegle gúnyolódás lopózott a beszédébe, ami nem illett hozzá. Talán ezt nevezik „modern

tónusnak”. A holdrakéták korában az elviselhetetlen affektáltság réme fenyegette minden szótagját. Ő sose felejtette el, hányadik században él.

Bárhogy is legyen, most a kápolnába kell mennie. De előbb megtisztítja gondolatait. Nem közeledik hozzájuk nehezteléssel vagy kétségbeeséssel. Később, majd ha megnézte a videót, nekik is lejátssza. Mellettük marad és figyel. Csak most nem érez magában elég erőt.

Belépett az acélfalú felvonóba, és megnyomta a gombot. Majdnem érzéki örömmel töltötte el a hangos elektromos nyüzszítés és a hirtelen súlytalanság. Milyen sok hang van most, amelyeket korábban nem hallhatott senki! Felfrissítő élmény. Majd jött a több száz méteres, kellemes zuhanás az aknában, a tömör jégen át a mélybe, a villanyfényes termekbe.

Ajtót nyitott, kilépett a szőnyeges folyosóra. A kápolnában ismét Lestat énekelt egy vidámabb, gyors dalt, túlharsogva a dobok mennydörgését és az elektronikus nyöszörgés hullámverését.

Valami baj van. Már akkor érezte, mikor végigtekintett a hosszú folyosón. Túl hangos, túl tiszta a hang. A kápolna előterének ajtaja nyitva áll!

Odasietett. Az elektromos ajtót kinyitották és szélesre tárták. De hogyan? Csak ő ismerte az apró számítógépes gombokba rejtett kódot. Tárva-nyitva a második ajtó. A harmadik. Be lehetett látni a fehér márványfalú kápolnába. Kéken-vörösen villogott bent a tévé, mint egy ócska gáztűzhely lángja.

Lestat hangját verték vissza a márványfalak, a boltíves mennyezet:

*Öljetek, hadd legyen
Háború hát;*

*Értsétek meg, mit kérek,
Ha szemembe néztek.*

Lassan, mélyen beszívta a levegőt. Semmi hang, csak a zene, és most már az is elhalkul, átveszi a helyét a zagyva halandó fecsegés. Itt nincs betolakodó. Azt észrevenné. Senki sincs a barlangjában. Az ösztönei tudták.

Nyilálló fájdalom a mellében. Még az arca is átmelegedett. Furcsa. Imádkozott? Álmodott? Tudta, mit fog látni: Azokat, Akiket Őrizni Kell, ugyanolyanoknak, mint mindig. Majd lesz valami siralmas magyarázat az ajtókra: rövidzárlat, kiégett biztosíték.

Mégsem félelmet érzett, hanem az ifjú misztikus, mohó várakozását vízió előtt: most mindjárt vérezni kezd a tenyere, vagy meglátja az Urat!

Nyugodtan belépett a szentélybe.

Egy percig nem tudatosodott semmi. Azt látta, amit várt, a hosszú termet, tele fákkal, virágokkal, a trónként szolgáló alacsony kőpadot, és azon túl a nagy képernyőt, amelyen szemek és szájak lüktettek, értelmetlen kacarászás köze-

pette. Majd ráeszmélt, hogy csak egyetlen alak ül a trónuson, és ez az alak majdnem teljesen átlátszó! Átszűrődtek rajta a képernyő harsogó színei!

„De hát erről szó sem lehet! Jól nézd meg, Marius! Még a te érzékeid sem csalhatatlanok!” Riadt halandóként kapta a fejéhez a kezét, mintha a zavaró körülményeket akarná kizárni.

Enkil hátát bámulta, akiből, hosszú, fekete haját leszámítva, valami tejüveg-féle szobor lett. A szoborban kissé eltorzulva játszottak a színek és a fények. Egy hirtelen fellobbanástól hunyorgó, halvány sugarakat lövellt magából.

A fejét csóválta. Ez lehetetlen! Aztán megrázta magát. „Jól van, Marius – súgta. – Csak lassan!”

Formátlan gyanakvások tolongtak a fejében. Valaki idejött, valaki, még nála is öregebb és hatalmasabb, felfedezte Azokat, Akiket Őrizni Kell, és valami kimondhatatlan dolgot művelt! Mindennek Lestat az oka! Lestat, aki közhírré tette a titkot!

A térde megbicsaklott. Az ő térde! Olyan rég érzett ehhez hasonló, halandó gyengeséget, hogy már el is felejtette, milyen. Lassan előhúzott a zsebéből egy patyolatkendőt, és felitatta homlokáról a véres verejték vékony hártáját. Majd a trónhoz ment, és megkerülte, hogy szemközt legyen a Királlyal.

Enkil olyan volt, mint kétezer éven át. Fekete haja hosszú, vékony fonatokban hullott a vállára. Sima, szörtemen mellkasán aranylott a széles nyakék, apró redőkbe vasalt lenvászón szoknyája akár a patyolat, mozdulatlan ujjain most is ott voltak a gyűrűk.

De a test üveggé lett! És teljesen kiürült! Át lehetett látni még a szemek hatalmas, fénylő gömbjein is, csupán árnyékos körök jelölték rajtuk a szivárványhártáját. „Nem, várj! Figyelj meg mindent, és akkor láthatod a csontokat, amelyek egyneműek lettek a hússal, a vivő- és verőerek finom, szarkalábas hálózátát, és alattuk valami tüdőfélét, az is átlátszó. De hát mit műveltek vele?”

És a változás még nem ért véget! A dolog a szeme láttára veszítette el opálszerű derengését. Kiszáradt, még átlátszóbb lett.

Tétován megérintette. Ez nem is üveg. Ez egy héj.

Elhamarkodott mozdulatával felborította a dolgot. A test megbillent, majd a márványpadlóra zuhant, nyitott szemmel, változatlanul merev tartásba fagyott tagokkal. Olyan hangot adott, mintha egy rovar kaparászna.

Csak a haja mozgott, a selymes, fekete haj. De az is változott. Darabokra tört. Csillámló, picí cserepekre zúzódott. A szellőztető hűvös lehelete szét-szórta, mint a pelyvát. És ahogy előtűnt a nyak, Marius két fekete szúrásnyomot pillantott meg. Sebeket, amelyek nem gyógyultak be, mert a dologból lecsapolták a gyógyító vért.

– Ki tette ezt? – suttogta hangosan, és úgy szorította ökölbe jobb keze ujjait, mintha ezzel megakadályozhatná, hogy sikoltson. Ki facsarhatta ki Enkilből az utolsó cseppig az életet?

Halott. Ehhez nem fér kétség. És mi a tanulság a félelmetes látványból?